

Hvad er sandhed? - Nummer et

Sandhedens rammeværk: Åbenbaring, profetiske paralleller og Alfa og Omega

Jeff Pippenger

2023-08-05

Før vi behandler emnet om, hvad sandhed er, bemærker vi, at vi har påbegyndt dette studie med de første tre vers i Johannes' Åbenbaring, kapitel ét, og derefter tilføjet en artikel om Elias. Nogle af formålene med disse studier er at identificere De Forenede Staters rolle i profetien, at åbne budskabet i Jesu Kristi åbenbaring, at erkende profeternes rolle som symboler på Guds folk og at overveje implikationerne af, hvad det betyder, at Jesus er Alfa. Vi påviste, at de første tre vers i Åbenbaringen stemmer overens med og er i samklang med de sidste vers i Åbenbaringen, og i begge tilfælde, både ved begyndelsen og ved afslutningen, identificerer Jesus sig selv som Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste.

Vi benyttede en kort drøftelse af Elias i det andet studie for at påvise, at Bibelens indledende vers stemmer overens med de afsluttende vers i både Det Gamle og Det Nye Testamente, og endvidere at Det Nye Testaments indledende vers også stemmer overens med begyndelsen eller afslutningen, uanset på hvilken måde man ønsker at betragte Bibelen, enten som en helhed eller som to testamenter.

Et andet punkt, vi søger at udvikle, er forståelsen af, at Guddommen har virket for gradvis at åbenbare Gudheden gennem historien. Derfor har vi bemærket, at efterhånden som tiden skrider frem i det bibelske tema om pagthistorien, åbenbarede Gud skridt for skridt mere og mere af sin karakter gennem symbolikken i sine forskellige navne. Den Almægtige Gud talte til Abraham, og den samme Gud talte til Moses, men meddelte Moses, at hans navn fra da af skulle kendes som Jehova. Da Kristus så kom, præsenterede Han sig med et navn, som var ukendt i Det Gamle Testamente, bortset fra ét udtryk for dette navn af en babylonier i Daniels tredje kapitel. Jesus gav ikke alene til kende, at Han var Faderens enbårne, men Han identificerede sig også i den pågældende pagthistorie som Menneskesønnen. Gud gav også millerittisk adventisme et navn, da Han indgik pagt med adventismens begyndelse.

„På denne tid, når vi er så nær enden, skal vi da i vor praksis blive så lig verden, at mennesker forgæves må søge efter Guds navngivne folk? Skal nogen sælge vore særlige kendetegn som Guds udvalgte folk for nogen fordel, verden har at give? Skal gunsten hos dem, der overtræder Guds lov, anses for at være af stor værdi? Skal de, som Herren har kaldt sit folk, mene, at der findes nogen magt højere end den store JEG ER? Skal vi bestræbe os på at udslette de særprægede troslærepunkter, som har gjort os til syvendedagsadventister?“ Evangelism, 121.

Det navn, der blev givet til syvendedagsadventisterne, blev givet af Herren, og søster White omtaler ofte adventisterne som Guds benævnte folk. „Benævnt“ betyder at være navngivet. De eneste to menigheder, som søster White identificerer som Guds benævnte folk, er det gamle Israel

og det moderne Israel.

Derfor vil jeg, idet vi går videre i vort studium af Johannes' Åbenbaring, fremføre den tanke, at det „nye navn“, som åbenbares for filadelfierne, der også fremstilles som de hundrede fireogfyrre tusinde, udgør en væsentlig del af den profetiske hemmelighed, som forsegles op lige før nådetiden afsluttes.

Den, som sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere gå ud derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det ny Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud; og jeg vil skrive på ham mit nye navn. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne. Åbenbaringen 3,12-13.

Det sidste advarselsbudskab er budskabet i Jesu Kristi åbenbaring, og det er en åbenbaring af hans karakter.

„De, som venter på Brudgommens komme, skal sige til folket: ‘Se jeres Gud.’ De sidste stråler af barmhjertigt lys, det sidste barmhjertighedsbudskab, der skal gives til verden, er en åbenbaring af hans kærligheds karakter. Guds børn skal åbenbare hans herlighed. I deres eget liv og i deres egen karakter skal de åbenbare, hvad Guds nåde har gjort for dem.“ Christ's Object Lessons, 415, 416.

Vi har meget mere at anføre i beretningen angående Jesus som Ordet, men vi vil nu tage ordet »sandhed« op. Forståelsen af »sandheden« og også ordet »sandhed« og tillige de bogstaver, der anvendes til at danne »et sandheds ord«, er en forståelse af Kristi karakter.

Pilatus sagde da til ham: Er du altså en konge? Jesus svarede: Du siger det, at jeg er en konge. Dertil er jeg født, og derfor er jeg kommet til verden, for at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst. Pilatus siger til ham: Hvad er sandhed? Og da han havde sagt dette, gik han igen ud til jøderne og siger til dem: Jeg finder slet ingen skyld hos ham. Johannes 18,37-38.

Det græske ord, der i verset er oversat med „sandhed“, stammer fra et hebraisk ord, som også er et bogstav og endog et tal. Det første bogstav i det hebraiske alfabet er 'aleph'. Faktisk er de første to bogstaver i det hebraiske alfabet „aleph“ og „beth“, og de svarer meget nøje til de første to bogstaver i græsk, som er alfa og beta. Tilsammen danner de roden til ordet „alfabet“. Ordet „alfa“ (fra det hebraiske bogstav aleph) bruges derfor som et bogstav, et ord, et tal og også som et af Jesu mange navne.

Da Pilatus stillede spørgsmålet: »Hvad er sandhed?« havde Jesus allerede sagt ham, at grunden til, at Han »kom ind i verden«, og også at grunden til, at Han blev »født«, var at vidne om »sandheden«. Han tilføjede, at »enhver, som er af sandheden, hører« Hans røst.

Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, som er skrevet deri; thi tiden er nær. Åbenbaringen 1,3.

SANDHED: G225—Fra G227; sandhed: – sand, X i sandhed, sandhed, sandhed. G227—Fra G1 (som en negativ partikel) og G2990; sand (som ikke skjulende): – sand, i sandhed, sandhed. G1; A.

Af hebraisk oprindelse; alfabetets første bogstav: kun billedligt (ud fra dets brug som taltegn) den første. Alfa.

Jesus siger til ham: Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Johannes 14,6.

Da Jesus sagde: »Jeg er ... sandheden,« sagde han, at han var et bogstav, et tal og et ord; thi bogstavet alfa og ordet alfa og tallet alfa er alle »sandhed«. I Daniels Bog åbenbarede Kristus sig selv som den underfulde tæller, hvilket er betydningen af det hebraiske ord »Palmoni«, som i Daniel kapitel otte er oversat med »den hellige, som talte«.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe varer synet om det daglige offer og den ødelæggende overtrædelse, så både helligdommen og hæren prigsives til at nedtrædes? Og han sagde til mig: Indtil to tusinde og tre hundrede dage; da skal helligdommen renses. Daniel 8,13-14.

Den »hellige« i vers tretten er »Palmoni« — den underfulde tæller, eller hemmelighedens tæller. Det er i disse to vers, at profetien om de 2300 år og de to profetier om 2520 år fremføres. De 2300 år vedrører »helligdommen«, og de to profetier på 2520 år vedrører »hæren«, for både helligdommen og hæren skulle nedtrampes af Rom. Profetien om de 2520 år repræsenterer en nedtrampning af Guds helligdom og folk. Tre dybtgående indbyrdes forbundne profetier, baseret på tid, netop på det sted i Bibelen, hvor Jesus åbenbarer sig selv som den underfulde tæller af hemmeligheder. Det er ikke blot sådan, at han valgte disse to vers til at åbenbare sig selv som tidens Mester, men de to vers, hvori han åbenbarer sig selv, angiver det tidspunkt, hvor han ville indgå pakt med det moderne åndelige Israel, og disse to vers er også Adventismens grundlag og centrale søjle.

Det skriftsted, som frem for alle andre både havde været grundlaget og den centrale søjle i adventtroen, var erklæringen: »Indtil to tusind og tre hundrede aftener og morgener er forløbet; så skal helligdommen renses.« [Daniel 8:14.] Den store strid, 409.

Ved endens tid i 1798 blev Daniels bog åbnet, og den første engels budskab trådte frem i historien og markerede den forøgelse af profetisk kundskab, som fandt sted på den milleritiske bevægelses tid, hvilken var begyndelsen til Syvendedagsadventismen. Da Daniels bog blev åbnet for milleritterne, blev et budskab fra Palmoni — et tidsbudskab — forstået. Guds ord slår aldrig fejl, og det identificerer altid enden med begyndelsen. Derfor vil der ved adventismens ende ganske sikkert være en åbenbaring af Hans karakter, således som der var det i den milleritiske historie. Denne kendsgerning er begrundet i adventismens begyndelse og afslutning, men den er også begrundet i det udtrykkeligt angivne forhold mellem Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring. Daniel og Johannes' Åbenbaring udgør én bog, og i denne fremstilling er de to vidner, den første er Daniel og den sidste er Johannes' Åbenbaring.

„Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er ét. Den ene er en profeti, den anden en åbenbaring; den ene en forseglet bog, den anden en åbnet bog.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 972.

Daniel og Åbenbaringen er to bøger, som er én bog, på samme måde som Bibelen er én bog opdelt i Det Gamle og Det Nye, eller begyndelse og ende. I Åbenbaringen 11 er de to vidner, som fremstilles som Moses og Elias, Det Gamle og Det Nye Testamente.

“Om de to vidner erklærer profeten videre: ‘Disse er de to olietræer og de to lysestager, som står for jordens Gud.’ ‘Dit ord,’ sagde salmisten, ‘er en lygte for min fod og et lys på min sti.’ Åbenbaringen 11,4; Salme 119,105. De to vidner repræsenterer Den Gamle og Den Nye Testaments Skrifter.” Den store strid, 267.

Daniel og Johannes er to vidner, som begge blev forfulgt, begge ført i fangenskab, begge fik den samme linje af profetisk historie at nedskrive, begge repræsenterer de hundrede fireogfyrre tusinde, begge lever i efterdønningerne af Jerusalems ødelæggelse, begge er symboler på død og opstandelse (Johannes fra den kogende olie og Daniel fra løvekulen).

Daniel identificerer en særlig åbenbaring af Kristi karakter, og han gør det i de to vers, som inspirationen kalder Syvendedags Adventistkirkens „centrale søjle og grundvold“. Disse to vers var „hjørnesten“ den sidste sten, som blev lagt i de grundvolde, der var repræsenteret ved William Millers gerning. Hjørnestenen medførte forståelsen af den himmelske helligdom, Guds lov, sabbatten, den undersøgende dom og de tre engle i Åbenbaringen fjorten. Daniel er bogens begyndelse, Johannes er enden.

Johannes' skrifter vil identificere en åbenbaring af Kristi karakter ved adventismens afslutning. Ved begyndelsen af det moderne Israel åbenbarede Han sig som den vidunderlige Tæller, Skaberen af alt matematisk, og ved afslutningen af det moderne Israel åbenbarer Han sig som den vidunderlige lingvist. Han er Skaberen af alt, hvad der har med sprog at gøre, hvad enten det drejer sig om sprogets struktur, de grammatiske regler, ordene og endog alfabetets bogstaver. Han skabte den kommunikation, der fuldbyrdes ved ord, styres af grammatiske regler, hvad enten den er skriftlig eller mundtlig, og nedskrives med et alfabet, som var efter Hans udformning, og ud over alt dette — Han er Ordet. Ved dette Ord forvandler Han blinde, uforberedte laodikeere til helliggjorte filadelfiere.

Hellig dem ved din sandhed; dit ord er sandhed. Johannes 17,17.

Ordet, der oversættes med »helliggøre«, betyder at gøre hellig. De hundrede og fireogfyrre tusinde vil være hellige, og de vil have nået denne karaktertilstand ved »sandheden«, eller man kunne sige ved hans »ord«, for Jesus er Ordet, og han er sandheden.

I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Det var i begyndelsen hos Gud. Alle ting er blevet til ved ham; og uden ham er ikke noget blevet til af det, som er blevet til. Johannes 1:1–3.

Læg mærke til, at dette er det første, Johannes skriver i sit evangelium. Det svarer naturligvis til det første, der er skrevet i Første Mosebog. Det føjer sig til vidnesbyrdet og identificerer mere tydeligt det, der er sagt i Første Mosebog 1.

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. 1 Mosebog 1,1.

Det ord, der i vers 1 er oversat med »Gud«, er flertal og viser således allerede fra selve »begyndelsen«, at Gud er mere end én. »I begyndelsen« var Ordet hos Gud og var Gud, som det står i Johannesevangeliet. Og Ordet var Skaberens.

Jesus er Ordet, og Han frembragte Bibelen ved at forene guddommelighed med menneskelighed—guddommeligheden repræsenteret ved Helligånden og menneskeligheden i de personer, som skrev ordene i de bøger, der skulle sendes til menighederne. Således er Bibelen, ligesom Jesus, en forening af menneskelighed og guddommelighed. Bibelen er, til trods for faldne, kødelige menneskers medvirken, hellig, og de mænd, som nedskrev den, var også hellige.

Vi har også det profetiske ord, som er så meget desto fastere, og I gør vel i at agte på det som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen bryder frem, og morgenstjernen opgår i jeres hjerter. For først og fremmest skal I vide dette, at ingen profeti i Skriften beror på egen udlægning. For ingen profeti er nogen sinde fremgået af et menneskes vilje, men drevet af Helligånden talte hellige Guds mænd. 2 Peter 1:19–21.

Skønt profeterne var hellige mænd, var de dog stadig faldne mennesker, for alle har syndet og mangler Guds herlighed. Ikke desto mindre er Bibelen en forening af guddommelighed og menneskelighed, og den er hellig, for Guds Ord kom for at demonstrere i sit liv og i sit skrevne Ord, at menneskelighed forenet med guddommelighed ikke synder. Hvad der er sandt om Bibelen, er sandt om Kristus, for Han er Bibelen.

Jesus tog syndigt kød på sig og syndede aldrig og gav dermed det eksempel, at menneskelighed forenet med guddommelighed ikke synder.

“Beretningen om Betlehem er et udtømmeligt emne. I den er skjult ‘dybden af Guds rigdom og visdom og kundskab.’ Romerbrevet 11,33. Vi undres over Frelserens offer, idet Han byttede himlens trone med krybben og fællesskabet med tilbedende engle med stalddyr. Menneskelig stolthed og selvtilstrækkelighed står irettesat i Hans nærhed. Men dette var kun begyndelsen på Hans vidunderlige nedværdigelse. Det ville have været en næsten uendelig ydmygelse for Guds Søn at påtage sig menneskets natur, selv da Adam stod i sin uskyld i Eden. Men Jesus antog menneskelighed, da slægten var blevet svækket af fire tusind års synd. Som ethvert af Adams børn tog Han følgerne af den store arvelov til sig. Hvad disse følger var, vises i historien om Hans jordiske forfædre. Med en sådan arvelighed kom Han for at dele vore sorger og fristelser og for at give os eksemplet på et syndfrit liv.” Jesu Liv, 48.

Jesus er Ordet, og både Jesus og Bibelen er en forening af menneskelighed og guddommelighed. Da Jesus gennem århundrederne frembragte Bibelen, indlagde han regler i Bibelen for at gøre det muligt for dem, som vil høre, at høre. De regler, som styrer Bibelen, er også egenskaber ved hans karakter.

“I Johannes’ Åbenbaring mødes og afsluttes alle Bibelens bøger. Her findes supplementet til Daniels Bog.” Apostlenes Gerninger, 585.

Ordet »komplement« betyder at bringe til fuldkommenhed. Daniels vidnesbyrd ender i Åbenbaringen, hvorved Daniels vidnesbyrd bliver begyndelsen og Åbenbaringen enden.

Begyndelsen af Åbenbaringen gentages ved slutningen af Åbenbaringen, og i det første vers i Daniels første kapitel er der krig mellem det bogstavelige Israel og det bogstavelige Babylon, hvor Babylon vinder; men ved afslutningen af prøvetidens historie i Daniel 11,45; 12,1 er det åndelige Babylon i krig med det åndelige Israel, og til sidst taber Babylon, og Israel sejrer. Som med Johannes i Åbenbaringen stemmer begyndelsen af Daniels vidnesbyrd overens med slutningen af hans vidnesbyrd. Så hvad er sandhed?

Lære er et ord, der betegner det, som en gruppe troende forstår at være korrekt. Dets formål eller anvendelse er ikke begrænset til Bibelen eller kristendommen. I den såkaldte kristendom findes der sandsynligvis flere falske „læresætninger“ end sande, for det åndelige Babylon, pavedømmet, er et bur for enhver uren og forhadet fugl, og disse fugle repræsenterer det onde, som opretholdes og skjules af kirker gennem falske læresætninger, såsom at loven er blevet afskaffet. Men der findes sand lære.

Beroærnes sind var ikke indsnævret af fordom. De var villige til at undersøge sandfærdigheden af de lærdomme, som apostlene prædikede. De studerede Bibelen, ikke af nysgerrighed, men for at de kunne lære, hvad der var skrevet om den lovede Messias. Dagligt ransagede de de inspirerede skrifter, og mens de sammenlignede skrift med skrift, var himmelske engle ved deres side, oplyste deres sind og gjorde indtryk på deres hjerter.

»Hvor evangeliets sandheder end forkyndes, ledes de, som oprigtigt ønsker at gøre det rette, til en flittig granskning af Skrifterne. Hvis de, for hvem prøvende sandheder forkyndes, i afslutningsscenerne af denne jords historie ville følge berøanernes eksempel, dagligt granske Skrifterne og sammenholde de budskaber, der bringes dem, med Guds ord, ville der i dag være et stort antal, som var tro mod forskrifterne i Guds lov, hvor der nu forholdsvis er få. Men når upopulære bibelske sandheder fremlægges, nægter mange at foretage denne undersøgelse. Skønt de ikke er i stand til at gendrive Skriftens klare lære, viser de dog den største modvilje mod at undersøge de beviser, der fremlægges. Nogle antager, at selv om disse læresætninger virkelig er sande, betyder det kun lidt, om de tager imod det nye lys eller ej, og de holder fast ved tiltalende fabler, som fjenden bruger til at lede sjæle vild. Således bliver deres sind forblændet af vildfarelse, og de bliver skilt fra himlen.«

„Alle vil blive dømt efter det lys, der er blevet givet dem. Herren udsender sine sendebud med et frelsesbudskab, og dem, som hører det, vil han holde ansvarlige for den måde, hvorpå de behandler hans tjeneres ord. De, som oprigtigt søger sandheden, vil foretage en omhyggelig undersøgelse i lyset af Guds ord af de læresætninger, der bliver fremlagt for dem.“ Apostlenes Gerninger, 231, 232.

Der findes „læresætninger“, som er „evangeliets sandheder“, og de må undersøges. Nogle, (om ikke alle), er „prøvende sandheder“. Sabbatten er en let prøvende sandhed at forstå. Der findes sande og falske læresætninger. Nogle af de sande læresætninger frembyder en prøve for dem, som hører dem. Der findes også en slags sandhed, som er bestemt for en given tidsperiode. Disse sandheder kaldes „nærværende sandhed“.

„Der er mange dyrebare sandheder indeholdt i Guds ord, men det er den ‘nærværende sandhed’, som hjorden har brug for nu. Jeg har set faren ved, at budbærerne fjerner sig fra den

nærværende sandheds vigtige punkter for at dvæle ved emner, som ikke er egnede til at forene hjorden og hellige sjælen. Satan vil her benytte enhver mulig fordel til at skade sagen.

"Men sådanne emner som helligdommen i forbindelse med de 2300 dage, Guds bud og Jesu tro er fuldkommen egnede til at forklare den tidligere adventbevægelse og vise, hvad vor nuværende stilling er, grundfæste de tvivlendes tro og give vished om den herlige fremtid. Disse har jeg ofte set var de vigtigste emner, som budbærerne burde dvæle ved." Early Writings, 63.

Adventister anvender ofte dette afsnit til at undgå, hvad det faktisk siger. De hævder, at alt, hvad der bør fremhæves i vore budskaber om „nuværende sandhed“, er helligdommen, de 2300 dage, budene og Jesu tro. De fremsætter denne påstand for at undgå det, som der identificeres om disse fire emner.

Formålet med disse fire store sandheder er, at de er blevet „fuldkomment tilrettelagt til at forklare den tidligere adventbevægelse og vise, hvad vor nuværende stilling er, stadfæste de tvivlendes tro og give vished om den herlige fremtid.“ Disse fire læresætninger om nærværende sandhed er udformet til at vise, at adventismens begyndelse (den tidligere adventbevægelse) illustrerer adventismens afslutning (vor nuværende stilling). Disse fire grundlæggende læresætninger er „fuldkomment beregnet“ til at forklare det princip, at enden illustreres af begyndelsen. Ifølge dette inspirerede udsagn er dette den „nærværende sandhed“, som „hjorden nu behøver.“

Det gamle Israel er Israels begyndelse, og det moderne Israel er enden. Det gamle, bogstavelige Israel var et forbillede på syvendedagsadventistfolket fra endetidens begyndelse i 1798 og indtil søndagsloven. Før Kristi første komme var „den nærværende sandhed“ uset af jøderne, for de var blinde (laodikeiske) på grund af deres afhængighed af skikke og traditioner.

»Vi ønsker at forstå den tid, hvori vi lever. Vi forstår den ikke engang halvt. Vi fatter den ikke engang halvt. Mit hjerte skælver i mig, når jeg tænker på, hvilken fjende vi har at møde, og hvor dårligt vi er forberedt på at møde ham. Israels børns prøvelser og deres holdning lige før Kristi første komme er blevet fremstillet for mig igen og igen for at illustrere Guds folks stilling i deres erfaring før Kristi andet komme—hvordan fjenden søgte enhver lejlighed til at få herredømme over jødernes sind, og hvordan han i dag søger at forblinde Guds tjeneres sind, så de ikke skal være i stand til at skelne den dyrebare sandhed.« Selected Messages, bog 2, 406.

Ifølge vores næste henvisning havde jøderne mistet synet af „Guds oprindelige sandhed“, og denne oprindelige sandhed for jøderne var beretningen om udfrielsen fra Egypten. Beretningen om denne udfrielse var deres oprindelige sandhed; det var den sandhed, de var blevet pålagt at lære deres børn gennem alle deres slægter. De svigtede, ligesom adventismen har gjort. For at fremholde sandheden for de forblindede jøder satte Jesus sandheden ind i en ramme.

„På Frelserens tid havde jøderne i en sådan grad dækket sandhedens dyrebare juveler til med traditionens og fablernes affald, at det var umuligt at skelne det sande fra det falske. Frelseren kom for at rydde overtroens og længe nærede vildfarelsers affald bort og for at sætte Guds ords juveler ind i sandhedens rammeværk. Hvad ville Frelseren gøre, hvis han nu kom til os, sådan

som han kom til jøderne? Han ville måtte udføre et lignende arbejde med at rydde traditionens og ceremoniens affald bort. Jøderne blev stærkt foruroligede, da han udførte dette arbejde. De havde mistet den oprindelige sandhed fra Gud af syne, men Kristus bragte den atter til syne. Det er vor opgave at frigøre Guds dyrebare sandheder fra overtro og vildfarelse.”

„Herlige sandheder er blevet begravet ude af syne og er blevet gjort glansløse og utiltalende ved vildfarelse og overtro. Jesus åbenbarer Guds lys og fremdrager sandhedens skønne stråleglans i al dens guddommelige herlighed. De oprigtiges sind fyldes med beundring. Deres hjerter drages i hellige følelser til ham, som fremdrog sandhedens juveler og lagde dem frem for deres forståelse.”

„Jøderne forstod en del af sandheden og lærte en del af Guds ord; men de begrebte ikke den vidtrækkende natur af Guds lov. Kristus fejede traditionens skrammel bort og fremviste selve kernen og hjertet i Guds hensigter. Da han gjorde dette, blev de ophidsede ud over al kontrol. De spredte falske rygter fra den ene by til den anden om, at Kristus ødelagde Guds værk. Men mens Jesus afskaffede de gamle former, genindsatte han de gamle sandheder og satte dem ind i sandhedens rammeværk. Han afstemte og sammenføjede dem, så der fremstod et fuldstændigt og symmetrisk sandhedssystem. Dette var det værk, vor Frelser udførte; og hvad skal vi nu gøre? Skal vi ikke arbejde i harmoni med Kristus? Skal vi lade os styre af rygter? Skal vi lade vore egne forestillinger skjule Guds lys for os? Vi skal læse opmærksomt, høre med forståelse og også lære andre de ting, vi har lært. Vi må bestandigt hungre efter livets brød, bestandigt søge efter det levende vand og Libanons sne, for at vi må være i stand til at lede folket til de levende, svalende vande fra sandhedens kilde.“ Review and Herald, 4. juni 1889.

Ved sit første komme „genindsatte Jesus de gamle sandheder og satte dem ind i sandhedens rammeværk. Han tilpassede dem til hinanden og sammenføjede dem, så de dannede et fuldstændigt og symmetrisk sandhedssystem.“ Jesus benyttede historien fra begyndelsen af det gamle Israel for at genoprette de gamle sandheder, og det gjorde Han ved at sammenstille disse sandheder (efter emne) og føje dem sammen (parallelt, linje på linje). Dette gjorde Han for at befri jøderne fra de skikke og traditioner, som havde forblindet dem. Denne historie var den afsluttende historie for det bogstavelige Israel.

Adventismen gentager afslutningen på det gamle Israels historie, og den ramme, hvori sandheden skal indføjes for at fjerne den laodikeiske blindhed, som skyldes tradition og skik, tilvejebringes nu, ligesom da Kristus virkede iblandt jøderne. De „gamle sandheder“ skal indføjes i sandhedens „ramme“ for at sammenføje profetiske linjer med andre profetiske linjer, „linje på linje“, parallelt, med det formål muligvis at frigøre en laodikeer fra hans blindhed. Kristus er vort eksempel i alle ting.

Der findes sandheder i Bibelen, som betegnes som lære, og „der er mange vidunderlige sandheder“, men der findes også „nærværende sandhed“, som er en „prøve for folket“ i den „generation“, der lever, når sandheden åbenbares. Profetisk finder dette sted i adventismens fjerde generation, og den „nærværende sandhed“, „som er en prøve for denne generation“, var ikke en prøve for adventismens tidligere generationer.

„Der er i Skrifterne nogle ting, som er vanskelige at forstå, og som, ifølge Peters ord, de ulærde og ubefæstede fordrejer til deres egen undergang. Vi er måske ikke i stand til i dette liv at forklare betydningen af hvert eneste skriftsted; men der findes ingen væsentlige punkter i den praktiske sandhed, som vil være tilsløret af mørke. Når tiden kommer, i Guds forsyn, da verden skal prøves på den sandhed, som gælder for den tid, vil sind blive bevæget af Hans Ånd til at ransage Skrifterne, endog med faste og bøn, indtil led efter led bliver udforsket og sammenføjet i en fuldkommen kæde. Hvert forhold, som umiddelbart angår sjæles frelse, vil blive gjort så klart, at ingen behøver at fare vild eller vandre i mørke.

„Efterhånden som vi har fulgt profetiens kæde ned gennem tiden, er den åbenbarede sandhed for vor tid blevet tydeligt set og forklaret. Vi er ansvarlige for de privilegier, som vi nyder, og for det lys, der skinner på vor sti. De, som levede i tidligere slægtled, var ansvarlige for det lys, som det blev tilladt at skinne på dem. Deres sind blev beskæftiget med forskellige punkter i Skriften, som satte dem på prøve. Men de forstod ikke de sandheder, som vi gør. De var ikke ansvarlige for det lys, som de ikke havde. De havde Bibelen, ligesom vi har; men tiden for udfoldelsen af særlig sandhed i forbindelse med de afsluttende scener i denne jords historie er under de sidste slægtled, som skal leve på jorden.”

„Særlige sandheder er blevet tilpasset de forskellige slægters forhold, sådan som de har været. Den nærværende sandhed, som er en prøve for denne slægts mennesker, var ikke en prøve for mennesker i slægter langt tilbage. Hvis det lys, som nu skinner over os med hensyn til det fjerde buds sabbat, var blevet givet til slægterne i fortiden, ville Gud have holdt dem ansvarlige for dette lys.“ Testimonies, bind to, 692, 693.

For dem, som måtte ønske at benægte, at der er fire generationer i adventismens historie, vil jeg henvise jer til Habakkuks tavler. En meget enkel måde at forstå dette forhold på er, at navnet Laodikea betyder et folk dømt. Adventismens begyndelse kundgjorde dommens åbning, og adventismens afslutning kundgør dommens afslutning. Dommens afslutning finder sted i den tredje og fjerde generation.

Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller nogen afbildning af noget, som er oppe i himlen, eller som er nede på jorden, eller som er i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem eller dyrke dem; thi jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som hjemsøger fædrenes misgerning på børnene i tredje og fjerde slægtled af dem, som hader mig, og som viser barmhjertighed mod tusinder af dem, som elsker mig og holder mine bud. 2 Mosebog 20:4–6.

Ved dommens afslutning vil den sidste generation af laodikeisk (et folk under dom) adventisme blive dømt og udspyt af Herrens mund, sådan som det gamle Israel blev det ved Jerusalems ødelæggelse. Bibelske læresætninger er sandheder, og der findes også prøvende sandheder, og dernæst findes der nærværende sandheder. Nærværende sandhed er altid en prøvende sandhed, men den betegner en prøvende sandhed, som er særligt udformet for den generation, der lever nu. Sagens kerne er imidlertid snarere den, at enhver sandhed fra Guds ord, som vi vælger at forkaste, netop derved er blevet en prøvende sandhed, som vi netop har fejlet i.

Jesus er Guds ord, og Han er sandheden. Han meddelte Pilatus, at grunden til, at Han „kom“ „til verden“, var at „vidne om sandheden“, og at enhver, som hørte Hans røst, „er af sandheden“. Ordet

„sandhed“, som Pilatus og Jesus talte om, stammer fra et hebraisk ord, der oversættes som „sandhed“ og forekommer hundrede og syvogtyve gange i Det Gamle Testamente. Dette hebraiske ord (H571) oversættes til forskellige engelske ord, men i Det Gamle Testamente oversættes det tooghalvfems gange som „truth“. Det er et af de ord, som på mange planer er dybt kraftfuldt.

Det ord, der i Det Gamle Testamente oversættes som „sandhed“, består af tre hebraiske bogstaver, og i hebraisk har bogstaverne deres egen betydning, således at det ord, der dannes af bogstaverne, sammenfletter de samlede betydninger af hvert bogstav for at frembringe ordets endelige betydning. Ordet „sandhed“ er sammensat af tre hebraiske bogstaver: det første bogstav i det hebraiske alfabet, et bogstav i midten og det sidste bogstav i det hebraiske alfabet. „Sandhed“ i Det Gamle Testamente repræsenteres ved alfabetets første og sidste bogstav, med et bogstav i midten!

Dette er definitionen af den bibelske “lov om første omtale”. Første gang et emne fremstilles, er den mest betydningsfulde henvisning for ordet, som er et sædekorn, og det rummer alt det DNA, der er nødvendigt for at frembringe hele fortællingen. Den næstvigtigste henvisning i “loven om første omtale” er den sidste henvisning, for dér sammenknyttes alle de fortællinger, der opstår mellem begyndelsen og afslutningen. “I Åbenbaringen mødes og ender alle Bibelens bøger,” og Åbenbaringen er Bibelens sidste bog.

Det hebraiske ord for „sandhed“, som vi betragter, begynder med bogstavet „Aleph“, det trettende bogstav er „Mem“, og det toogtyvende og sidste bogstav er „Tav“. Der findes naturligvis forskellige nuancer i definitionerne af disse bogstaver, afhængigt af hvilken sprogforsker man henvender sig til for at få definitionen, men de generelle definitioner er meget oplysende.

א (Aleph): Det første bogstav i det hebraiske alfabet, og det forbindes ofte med enheden og repræsenterer det guddommelige og det evige, idet det symboliserer forbindelsen mellem Gud og skaberværket.

מ (Mem): Det trettende bogstav i det hebraiske alfabet og forbindes ofte med vand.

ת (Tav): Det sidste bogstav i det hebraiske alfabet, og det bærer betydningen af „mærke“ eller „tegn“. Det forbindes ofte med begrebet fuldendelse eller skabelsens „segl“. I oldhebraisk havde bogstavet Tav form som et kors.

Det hebraiske ord, der oversættes med »sandhed«, som vi her betragter, består af tre bogstaver, der tilsammen repræsenterer det evige evangelium. Hvordan det? Dette erkendes let, hvis man forstår, at de tre engles budskaber er det evige evangelium. Det kan erkendes, fordi definitionerne af disse tre bogstaver repræsenterer de tre engles budskab.

Den første engel i Johannes' Åbenbaring kapitel fjorten identificerer det evige evangelium og siger derpå til hele verden, at den skal „frygte Gud“ og ære Ham ved at tilbede Skaberen. Definitionen af (Aleph), den første af disse tre bogstaver, er: „den guddommelige, evige Gud, og som menneskehedens Skaber den Gud, som mennesker bør frygte med ærbødighed og tilbede.“

Alef repræsenterer den første engels budskab.

Den anden engels budskab kalder mennesker ud af Babylon, angiver tidspunktet, hvor Helligånden udgydes, og identificerer Babylons oprør. Definitionen af (Mem) er forbundet med vand, (symbol på Åndens udgydelse), og det er alfabetets trettende bogstav; tallet tretten er et symbol på oprør og identificerer således Babylon. Mem repræsenterer den anden engels budskab.

Den tredje engel advarer menneskene mod at modtage dyrets mærke, identificerer to klasser af tilbedere og Guds vrede. Definitionen af (Tav) er, at det repræsenterer et „mærke“ (dyrets mærke); det repræsenterer skabelsens segl (Guds segl). Selve bogstavet har form som korset. Tav repræsenterer den tredje engels budskab.

„Hvad er den levende Guds segl, som sættes i hans folks pander? Det er et mærke, som engle, men ikke menneskelige øjne, kan læse; for ødelæggelsens engel må se dette forløsningens mærke. Det oplyste sind har set tegnet på Golgatas kors hos Herrens adopterede sønner og døtre. Synden ved overtrædelsen af Guds lov er taget bort. De er iklædt bryllupsklædningen og er lydige og trofaste mod alle Guds bud.”

„Herren vil ikke undskylde dem, som kender sandheden, hvis de ikke i ord og gerning adlyder Hans befalinger.“ Maranatha, 243.

Det hebraiske ord, som oversættes med „sandhed“, består af tre bogstaver, som hver især har deres egne betydninger. Disse tre betydninger er også betydningerne af de tre engles budskaber. De er også betydningerne af den første engels budskab, for den første engels budskab var budskabet ved adventismens begyndelse, og den tredje engels budskab er budskabet ved adventismens afslutning. Fordi Jesus fremstiller enden ved begyndelsen, rummer den første engel alle den tredje engels budskabs profetiske vejmærker. Derved bliver de tre hebraiske bogstavers betydninger symboler ikke blot på den tredje engels budskab, men også symboler på den første engels budskab.

Johannes fik i Åbenbaringen besked på at skrive om de ting, som da var, og ved således at gøre det ville han samtidig skrive om de ting, som skulle komme i fremtiden. Han nedskrev begyndelsen for at anskueliggøre enden. I utvetydige vendinger er syvendedagsadventister blevet pålagt at studere og forkynde milleritternes budskab, som er den første engels budskab. Når vi studerer og forkynder disse sandheder og denne historie, skal vi forkynde den tredje engels budskab og gentage den første engels historie.

„Gud giver os ikke et nyt budskab. Vi skal forkynde det budskab, som i 1843 og 1844 førte os ud af de andre kirker.“ Review and Herald, 19. januar 1905.

„Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu fremholdes med kraft, for der er mange mennesker, som har mistet orienteringen. Budskaberne skal bringes til alle menigheder.“ Manuscript Releases, bind 21, 437.

„De sandheder, som vi modtog i 1841, ’42, ’43 og ’44, skal nu studeres og forkyndes.“ Manuscript Releases, bind 15, 371.

”Advarslen er kommet: Intet må få lov til at komme ind, som vil forstyrre troens grundvold, som vi har bygget på, lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi

agter ikke at tage vore fødder bort fra den platform, hvorpå de blev sat, mens vi dag for dag søgte Herren i inderlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledet mig lige siden det blev givet.”
Review and Herald, 14. april 1903.

Den første engels budskab og den historie, hvori dette budskab blev fremlagt, løber parallelt med og illustrerer vor nuværende historie — med visse profetiske forbehold. Begge disse historiske forløb er også repræsenteret ved de tre bogstaver, som den guddommelige lingvist benytter til at danne ordet »sandhed«. Og ordet »sandhed« repræsenterer det evige evangelium.

Milleritternes historie ved adventismens begyndelse repræsenterer den første engel, og historien ved adventismens afslutning, som repræsenteres af den tredje engel, er parallelle historier, men de indeholder nogle forskelle.

Den første engel forkynder dommens begyndelse, og den tredje engel forkynder dommens afslutning. Den profetiske struktur, hvorpå adventismens historie udfoldede sig, er identisk både i dens begyndelseshistorie og i dens afslutning. Det kan påvises, at begge ender følger de tre trin i de tre engle, efterhånden som de træder frem i historien. Og disse tre engle er også disse tre bogstaver. Derfor er den profetiske begivenhedsrække ved begge ender af adventismen baseret på de tre trin i de tre engle, som er milepæle, der også repræsenteres ved de tre hebraiske bogstaver, som danner ordet »sandhed«.

Alfa er adventismens begyndelse, Omega adventismens ende, og bogstavet i midten, som er det trettende bogstav, identificerer således adventismens oprør fra dens begyndelse til dens ende.

Vi bliver undervist om, hvor Guds vej er:

Din vej, Gud, er i helligdommen; hvem er så stor en Gud som vor Gud? Salme 77,13.

I helligdommen finder vi, at Guds vej er de samme tre trin som de tre engles budskaber. I forgården fører frygt for Gud en til at frembære et offer og opnå retfærdiggørelse. I det hellige er helliggørelse fremstillet ved bønnelivet, repræsenteret ved røgelsesalteret, studielivet, repræsenteret ved skuebrødsbordet, og tjenestelivet, repræsenteret ved lysestagerne. Det Allerhelligste repræsenterer dommen. Når vi besidder frygt for Gud, som den er fremstillet i den første engels budskab, søger vi retfærdiggørelse ved korsets fod, i forgården. Når vi er retfærdiggjorte (gjort retfærdige), vandrer vi i det helliggjorte livs nyhed (vækst i hellighed), som det er fremstillet ved det hellige. Det hellige repræsenterer en kristens gerning, sådan som den blev udført af milleritterne under den anden engels budskab ledsaget af Midnatsråbet. Retfærdiggjorte og helliggjorte er vi beredte til dommen, repræsenteret ved Det Allerhelligste. Tre trin i helligdommen, som blandt andet repræsenterer tre teologiske termer — retfærdiggørelse, helliggørelse og herliggørelse — og som også repræsenterer de tre engles budskaber, og naturligvis også repræsenterer den første engels budskab og naturligvis også repræsenterer de tre bogstaver, som benyttes til at danne ordet „sandhed“.

I helligdommens forgård finder vi ligeledes alle tre trin. Det første trin ind i helligdommen må illustrere helligdommens sidste trin, ligesom den første engel svarer til den tredje engel. Det første

trin i forgården er slagtingen af offeret, som repræsenterer retfærdiggørelse. Det andet trin er karet, hvor fedtet (synden) fjernes, og offeret renses før de sidste trin. Vandet i karet er et kendetegn ved det andet trin. Det tredje trin er selve brændofferet, som var et forbillede på Kristus på korset, hvor dommen blev fuldbyrdet. De samme tre trin findes i helligdommens første trin, ligesom de samme tre trin findes i den første engels budskab. Princippet om alfa og omega findes i helligdommen, ligesom det findes i de tre engles budskaber, ligesom det findes i bogstaverne, der danner ordet „sandhed“.

Profetien om de 2300 år har den samme struktur. Profetien begyndte med tre dekreter og sluttede ved den tredje engels budskabs fremkomst den 22. oktober 1844. Profetien fremstiller fem profetiske linjer, og historien ved begyndelsen af profetien om de 2300 år repræsenterer afslutningshistorien for hver af disse fem profetier. Begyndelsen og afslutningen af den fuldstændige profeti om de 2300 år har tre dekreter, og den ender med tre budskaber.

Profetiens begyndelse i 457 f.Kr. fandt sted i trængselsfulde tider og gav jøderne mulighed for at vende tilbage og genopbygge templet og byen. I overensstemmelse med forudsigelsen blev arbejdet, som blev påbegyndt i 457 f.Kr., 49 år senere fuldført i trængselsfulde tider. Begyndelsen på de 49 år illustrerer afslutningen på de 49 år.

457 f.Kr. markerer begyndelsen på den profeti, som identificerer Kristi salvelse ved Hans dåb. Hans salvelse markerede begyndelsen på Hans gerning med at samle et folk for at være borgere i det nye, ikke det gamle Jerusalem, ligesom det gamle Israel blev samlet for at genopbygge det bogstavelige Jerusalem i 457 f.Kr.

457 f.Kr. markerer også begyndelsen på den profeti, som angiver, hvornår Kristus ville blive korsfæstet. Søster White sammenkæder korsets historie med den store skuffelse den 22. oktober 1844, og hun sammenstiller også historien om overgangen over Det Røde Hav med den store skuffelse. I 457 f.Kr. var der en skuffelse, som var et forbillede på hebræernes skuffelse ved Det Røde Hav, den store skuffelse for adventisterne, disciplenes skuffelse ved korset og Ezras i 457 f.Kr.

„Ezra havde forventet, at et stort antal ville vende tilbage til Jerusalem, men antallet af dem, der svarede på kaldet, var skuffende lille. Mange af dem, der havde erhvervet huse og jord, havde intet ønske om at ofre disse ejendele. De elskede bekvemmelighed og komfort og var godt tilfredse med at blive. Deres eksempel viste sig at være en hindring for andre, som ellers kunne have valgt at slå sig sammen med dem, der gik fremad i tro.“ Prophets and Kings, 612.

457 f.Kr. markerer også begyndelsen på den profeti, der angiver, hvornår det gamle Israel ville blive skilt fra Gud, og evangeliet ville blive bragt til hedningerne, hvilket markerer afslutningen på en særlig prøvetid på 490 år, især for det gamle Israel. 457 f.Kr. markerer derfor begyndelsen på deres prøvetid, og 34 e.Kr. markerer afslutningen på deres prøvetid, hvilket er et forbillede på, at adventismens prøvetid begyndte i 1844 og ender ved søndagsloven.

Der findes endnu nogle få andre indre tidsprofetier i profetien om de 2300 år, men de bærer alle Alfa og Omega's signatur. Deres begyndelser illustrerer deres afslutninger.

Det er vigtigt at bemærke, at det gamle Israel blev gjort til forvaltere af Guds lov, og at det moderne Israel ikke alene blev gjort til forvaltere af Hans lov, men også til forvaltere af Hans profetier. Da Herren indgik pagt med det gamle Israel, gjorde Han dem til forvaltere af De Ti Bud, sådan som de var skrevet på to stentavler. Da Han indgik pagt med det moderne Israel i den milleritiske historie, gjorde Han dem til forvaltere af Sit profetiske ord, sådan som det er fremstillet på Habakkuks to tavler, repræsenteret ved pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850. Begyndelsen på det gamle Israel illustrerer begyndelsen på det moderne Israel.

„Herren kaldte sit folk Israel ud og skilte dem fra verden, for at Han kunne betro dem en hellig tillid. Han gjorde dem til forvaltere af sin lov; og det var Hans hensigt gennem dem at bevare kundskaben om sig selv blandt menneskene. Gennem dem skulle himmelens lys skinne ud til jordens mørke steder, og en røst skulle høres, som kaldte alle folk til at vende sig fra deres afgudsdyrkelse for at tjene den levende og sande Gud.

„Havde hebræerne været tro mod det hverv, der var betroet dem, ville de have været en magt i verden. Gud ville have været deres værn, og Han ville have ophøjet dem over alle andre nationer. Hans magt og sandhed ville være blevet åbenbaret gennem dem, og de ville under Hans vise og hellige styre være trådt frem som et eksempel på, hvor langt Hans herredømme overgik enhver form for afgudsdyrkelse. Men de holdt ikke deres pagt med Gud. De overtog de andre nationers afgudsdyrkende skikke; og i stedet for at gøre deres Skabers navn til en lovsang på jorden bragte de det i foragt.“

„Dog må Guds hensigt fuldbyrdes. Kundskaben om hans vilje må gives til verden. Gud lod undertrykkelsens hånd komme over sit folk og spredte dem som fanger blandt nationerne. I trængslen omvendte mange af dem sig fra deres overtrædelser og søgte Herren. Således spredte de, adspredt ud over hedningernes lande, kundskaben om den sande Gud.“

„På denne dag har Gud kaldet sin menighed, ligesom Han kaldte det gamle Israel, til at stå som et lys på jorden. Ved sandhedens mægtige kløvkni — den første, den anden og den tredje engels budskaber — har Han udskilt et folk fra kirkerne og fra verden for at føre dem ind i en hellig nærhed til Sig selv. Han har gjort dem til forvaltere af sin lov og har betroet dem profetiens store sandheder for denne tid. Ligesom de hellige udsagn, der blev betroet det gamle Israel, er disse en hellig betroelse, som skal meddeles til verden.“

„Profetien erklærer, at den første engel ville fremføre sin kundgørelse for ‘hver nation og stamme og tungemål og folk’. Den tredje engels advarsel, som udgør en del af det samme trefoldige budskab og er budskabet for denne tid, vil være ikke mindre udbredt. Banneret, hvorpå der står skrevet: ‘Guds bud og Jesu tro’, skal løftes højt. Kraften i det første og det andet budskab skal forstærkes i det tredje. I profetien fremstilles det som forkyndt med høj røst af en engel, der flyver midt gennem himlen, og det vil påkalde verdens opmærksomhed.“

„Den mest frygtindgydende trussel, der nogensinde er rettet til dødelige, findes i den tredje engels budskab. Det må være en frygtelig synd, som nedkalder Guds vrede, ublandet med barmhjertighed. Men mennesker efterlades ikke i mørke om denne vigtige sag; advarslen imod tilbødelsen af dyret og dets billede skal gives til verden før hjem søgelsen ved Guds domme, for at alle kan vide, hvorfor dommene påføres, og kan få anledning til at undslippe.“ Signs of the

Times, 25. januar 1910.

Fremstillingen af de to tavler i opfyldelse af Habakkuks kapitel to var en opfyldelse af flere profetier.

Jeg vil stå på min vagtpost og stille mig på tårnet, og jeg vil holde udkig for at se, hvad han vil sige til mig, og hvad jeg skal svare, når jeg irettesættes. Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned, og gør det tydeligt på tavler, så den, der læser det, kan løbe. For synet gælder endnu for den fastsatte tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det end tøver, så vent på det, for det skal visselig komme, det skal ikke udeblive.

Se, hans sjæl, som er hovmodig, er ikke oprigtig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2,1–4.

Fremstillingen af både pionerkortet fra 1843 og pionerkortet fra 1850 var en opfyldelse af profetien. Studiet af Habakkuks tavler giver rigeligt bevis for dette. Men afsnittet i Habakkuk yder et vigtigt bidrag til dette punkt i vor drøftelse.

„Jeg har set, at 1843-diagrammet blev ledet af Herrens hånd, og at det ikke burde ændres; at tallene var, som Han ønskede dem; at Hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før Hans hånd blev fjernet.“ Early Writings, 74, 75.

Efter 1843 gav Herren anvisning om at udarbejde et andet kort, men at det første kort (1843) ikke skulle ændres, undtagen ved inspiration.

„Jeg så, at sandheden skulle gøres tydelig på tavler, at jorden og dens fylde hører Herren til, og at nødvendige midler ikke skulle spares for at gøre den tydelig. Jeg så, at det gamle kort var ledet af Herren, og at ikke en eneste figur på det skulle ændres undtagen ved inspiration. Jeg så, at kortets figurer var, som Gud ville have dem, og at hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af figurerne, så ingen skulle se den, før hans hånd blev fjernet.“ Spalding and Magan, 2.

Mens hun boede hos broder Nichols (som fremstillede 1850-diagrammet), i den tid han udarbejdede diagrammet, sagde søster White, at hun så 1850-diagrammet i Bibelen.

„Jeg så, at Gud var med i udgivelsen af kortet ved broder Nichols. Jeg så, at der var en profeti om dette kort i Bibelen, og hvis dette kort er bestemt for Guds folk, hvis det er tilstrækkeligt for den ene, så er det det også for den anden, og hvis én havde behov for et nyt kort malet i større målestok, så havde alle lige så meget behov for det.“ Manuscript Releases, bind 13, 359.

Habakkuk havde befalet: »Skriv synet, og gør det tydeligt på tavler.« Habakkuks to tavler var symbolet på den pagt, Gud indgik med adventismen, da Han gjorde dem til forvarere af sine profetier, ligesom da Han indgik pagt med det gamle Israel og gav de to lovtavler og ansvaret for at være lovens forvarere. Men Habakkuk identificerer to klasser af tilbedere i forhold til de tavler, som skulle gøre synet tydeligt. Den ene klasse, hvis »sjæl er opblæst« og »ikke er retsindig«, og en anden klasse, som betegnes som »de retfærdige«, der »skal leve ved sin tro.«

Sammenhængen i Habakkuk viser, at de, som bliver retfærdiggjort, lever ved en tro, der er grundet på det profetiske Ord, som repræsenteres ved de to tavler, og derfor har de, som ikke bliver

retfærdiggjort, forkastet adventismens begyndelse. Det punkt, jeg ønsker at fremføre, bygger på et afsnit, som vi for nogen tid siden betragtede. Det lyder:

„Men sådanne emner som helligdommen i forbindelse med de 2300 dage, Guds bud og Jesu tro er fuldkommen egnede til at forklare den tidligere adventbevægelse og vise, hvad vor nuværende stilling er, stadfæste de tvivlendes tro og give vished om den herlige fremtid. Disse har jeg ofte set var de vigtigste emner, som budbærerne burde dvæle ved.“ Early Writings, 63.

Vi har netop gennemgået alle fire af disse sandheder: helligdommen, de 2300 dage, Guds bud og Jesu tro. Vi indføjede alle fire af disse sandheder i den sandhedsramme, som er blevet „fuldkommen beregnet til at forklare den tidligere adventbevægelse og vise, hvad vor nuværende stilling er“. Denne ramme er „første omtales regel“; den er Alfa og Omegas signatur, og den er sandhedens ramme, for ordet „sandhed“ indeholder nøjagtig den samme signatur som alle fire af de sandheder, der identificeres som „nuværende sandhed“, og som var bestemt til at forklare adventismens begyndelse.

Om ikke andet betyder dette, at det ord, der oversættes som »sandhed«, og som vi betragter, er rammen om det evige evangelium, og det er rammen for det sidste advarselsbudskab, og det er rammen om den tredje engels budskab, og det udgør en væsentlig del af Jesu Kristi åbenbaring.

Det sidste advarselsbudskab, fremstillet som Jesu Kristi åbenbaring i de første tre vers af Johannes' Åbenbaring, kapitel et, bevidnes for anden gang ved slutningen af Johannes' Åbenbaring. Slutningen af Johannes' Åbenbaring vidner om de første vers i Det Gamle Testamente og også om de sidste vers i Det Gamle Testamente. Ved hjælp af disse fire henvisninger kan det, ved anvendelse af den guddommelige regel om at lægge profetisk linje på profetisk linje, udledes, at det sidste advarselsbudskab angår Skaberens forhold til sine skabte væsener. Det angår hans skabende kraft. Det angår, hvorledes hans skabende kraft meddeles hans menighed. Det angår det guddommelige attribut, som identificerer enden med begyndelsen. Det er et budskab, som ankommer umiddelbart før prøvetidens afslutning, og mere til. Når det betragtes samlet, handler det om Guds skabende kraft! Og den første omtale af hans skabende kraft findes i begyndelsen af 1 Mosebog, fra det første vers til og med det tredje vers i andet kapitel.

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Og jorden var øde og tom, og mørke var over dybets overflade. Og Guds Ånd svævede over vandenens overflade.

Og Gud sagde: Der blive lys! Og der blev lys. Og Gud så, at lyset var godt; og Gud skilte lyset fra mørket. Og Gud kaldte lyset Dag, og mørket kaldte han Nat. Og det blev aften, og det blev morgen, den første dag.

Og Gud sagde: Der blive en hvælving midt i vandene, og den skal skille vandene fra vandene. Og Gud gjorde hvælvingen og skilte vandene, som var under hvælvingen, fra vandene, som var over hvælvingen; og det blev således. Og Gud kaldte hvælvingen Himmel. Og det blev aften, og det blev morgen, den anden dag.

Og Gud sagde: Vandene under himlen skal samle sig på ét sted, så det tørre land kommer til syne. Og det skete således. Og Gud kaldte det tørre land Jord, og vandenens samling kaldte han

Have. Og Gud så, at det var godt. Og Gud sagde: Jorden skal lade græs spire frem, urter, der sætter frø, og frugttræer, som bærer frugt efter deres art, og som har deres frø i sig, på jorden. Og det skete således. Og jorden frembragte græs, urter, der satte frø efter deres art, og træer, som bar frugt, og som havde deres frø i sig, efter deres art. Og Gud så, at det var godt. Og det blev aften, og det blev morgen, den tredje dag.

Og Gud sagde: Der skal være lys på himmelhvælvingen til at skille dagen fra natten; og de skal være til tegn og til tider og til dage og år. Og de skal være til lys på himmelhvælvingen til at give lys over jorden. Og det skete således. Og Gud gjorde de to store lys, det større lys til at herske over dagen og det mindre lys til at herske over natten; også stjernerne gjorde han. Og Gud satte dem på himmelhvælvingen til at give lys over jorden og til at herske over dagen og over natten og til at skille lyset fra mørket; og Gud så, at det var godt. Og det blev aften, og det blev morgen, den fjerde dag.

Og Gud sagde: Lad vandene vrimle med levende væsener, og lad fugle flyve over jorden under himmelhvælvingens åbne firmament. Og Gud skabte de store havdyr og hver levende skabning, som rører sig, dem som vandene lod vrimle frem i overflod, efter deres arter, og alle vingede fugle efter deres arter; og Gud så, at det var godt. Og Gud velsignede dem og sagde: Bliv frugtbare og talrige og opfyld vandene i havene, og lad fuglene blive talrige på jorden. Og det blev aften, og det blev morgen, den femte dag.

Og Gud sagde: Jorden skal frembringe levende væsener, hvert efter sin art: kvæg og krybdyr og jordens vilde dyr, hvert efter sin art. Og det skete således. Og Gud gjorde jordens vilde dyr, hvert efter sin art, og kvæget efter dets art og alt kryb på jorden efter dets art. Og Gud så, at det var godt. Og Gud sagde: Lad os gøre mennesker i vort billede, efter vor lignelse; og de skal råde over havets fisk og himmelens fugle og over kvæget og over hele jorden og over alt kryb, som kryber på jorden. Og Gud skabte mennesket i sit billede, i Guds billede skabte han det; som mand og kvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden og underlæg jer den; og råder over havets fisk og himmelens fugle og over alt levende, som rører sig på jorden. Og Gud sagde: Se, jeg har givet jer alle planter, som sætter frø, og som findes på hele jordens flade, og alle træer, som bærer frugt med frø i; de skal være jer til føde. Og til alle jordens vilde dyr og til alle himmelens fugle og til alt, hvad der kryber på jorden, hvori der er liv, har jeg givet alle grønne planter til føde. Og det skete således. Og Gud så alt, hvad han havde gjort, og se, det var såre godt. Og det blev aften, og det blev morgen, den sjette dag. Således blev himlen og jorden og hele deres hær fuldendt. Og på den syvende dag fuldendte Gud det værk, som han havde gjort; og på den syvende dag hvilede han fra hele det værk, som han havde gjort. Og Gud velsignede den syvende dag og helligede den, fordi han på den hvilede fra hele sit værk, som Gud havde skabt og gjort. 1 Mosebog 1:1–2:3.

De foregående vers repræsenterer hele skaberværkets vidnesbyrd og understreger, at Guds ord besidder skabende kraft.

Lad hele jorden frygte Herren; lad alle verdens indbyggere stå i ærefrygt for ham. For han talte, og det skete; han bød, og det stod fast. Salmernes Bog 33:8, 9.

Den samme skabende kraft, som skabte verden, anvendes af Kristus til at forvandle mennesker.

Den skabende energi, som kaldte verdenerne til eksistens, er i Guds ord. Dette ord meddeler kraft; det frembringer liv. Hvert bud er et løfte; antaget af viljen, modtaget i sjælen, bringer det Den Uendeliges liv med sig. Det forvandler naturen og genskaber sjælen i Guds billede.

Det liv, der således meddeles, opretholdes på samme måde. »Mennesket skal leve af hvert ord, som udgår af Guds mund« (Matthæus 4,4). Education, 126.

Jesu Kristi Åbenbaring understreger, hvordan Guds ord formidles til mennesker. Det kommer fra Faderen, til Sønnen, til en engel, til en profet, som nedskriver det og sender det til menighederne. Den kommunikationsproces, der fremstilles ved begyndelsen og afslutningen af Åbenbaringens Bog, illustreres også ved Jakobs stige med engle, der stiger op og ned ad stigen. Den illustreres ved Zakarias' to gyldne rør, som fører olien ind i helligheden. Kommunikationsprocessen mellem Gud og mennesket er et emne i Bibelens profeti, og det budskab, som udsendes, indeholder den skabende kraft, der skabte universet. I kommunikationsprocessen i Åbenbaringens første kapitel må det forstås, at det budskab, der overleveres til menighederne, indeholder kraften til at forvandle en laodikeer til en filadelfier.

Hvad enten vi betragter begyndelsen eller afslutningen af Det Gamle eller Det Nye Testamente, er det det samme budskab. Gud formidler det sidste advarselsbudskab, og det indeholder Guds skabende kraft, hvis det høres og bevares af dem, der hører. Det budskab, som udretter dette, er indsat i den guddommelige ramme af Alfa og Omega. Begyndelsen, midten og enden. De tre hebraiske bogstaver, som sammen danner ordet »sandhed«, er det evige evangelium, og bogstaverne og deres betydninger samt det ord, de frembringer, når de forbindes med hinanden, symboliserer princippet og også den Ene, som er Alfa og Omega. Det understreger Hans skabende kraft. De sidste tre ord i skabelsesberetningen begynder hver med de tre bogstaver i den rækkefølge, som danner ordet »sandhed«.

De tre ord, som afslutter skabelsesberetningen, begynder med de tre bogstaver, som tilsammen danner ordet „sandhed“. Versets sidste tre ord begynder med bogstaverne א (Aleph), מ (Mem) og נ (Tav) i denne rækkefølge. Disse tre ord oversættes som „Gud“, „skabte“ og „gjorde“. At disse tre ord hver begynder med bogstaverne א (Aleph), מ (Mem) og נ (Tav) i denne rækkefølge, understreger yderligere skabelsesberetningens fuldstændighed og ordnede karakter. Dette mønster er af jødiske kommentatorer blevet bemærket som et interessant sprogligt træk ved den hebraiske tekst.

Skabelsesberetningen begynder med ordene »i begyndelsen«, og den ender med tre ord, som repræsenterer Alfa og Omega, begyndelsen og enden, den første og den sidste. Den skabende kraft, som fremstilles i Første Mosebogs vidnesbyrd, begynder og ender med den vidunderlige lingvists signatur.

At det første af en ting illustrerer det sidste af en ting, er det, profeten Johannes fremhævede, idet han ved at skrive det, som da var, samtidig skrev det, som ville være.

Elias' sidste advarselsbudskab, som fremstilles ved afslutningen af Det Gamle Testamente, identificerer det samme profetiske princip inden for rammerne af søndagslovskrisen og de syv sidste plagers nært forestående komme.

„Reglen om første omtale“ og alt, hvad den repræsenterer, er den „ramme“, som „nærværende sandhed“ skal anbringes indenfor. Denne ramme er „reglen om første omtale“, som også er en af Guds egenskaber.

I Daniels Bog, der repræsenterer adventismens begyndelse, og Johannes' Åbenbaring, der repræsenterer adventismens afslutning, finder vi forbløffende paralleller, når vi betragter dem ud fra princippet om, at det første illustrerer det sidste. Daniels Bog fremhæver en egenskab ved Jesus, når den anvender navnet Palmoni, som betyder den underfulde tæller af hemmeligheder. Daniel fremstiller også Jesus som ærkeenglen Mikael. Johannes bruges til at gøre det samme som Daniel, og han identificerer ikke matematikkens mester eller englenes leder, men sprogets mester. Når vi betragter Jesus som alfabetets mester, bør vi rette opmærksomheden mod Salme 119, det længste kapitel i Bibelen.

Salme 119 er et alfabetisk akrostikon, hvilket betyder, at de første bogstaver i hvert sæt på otte vers begynder med det samme bogstav. Der er toogtyve bogstaver i det hebraiske alfabet, og derfor er der toogtyve afsnit på otte vers. Hvert afsnit begynder med alfabetets bogstav i alfabetisk rækkefølge, og derefter begynder hvert af de otte vers, som er knyttet til det pågældende bogstav, med dette bogstav. Der er otte vers for hvert bogstav; således giver otte vers gange de toogtyve bogstaver i det hebraiske alfabet i alt et hundrede og seksoghalvfjerds linjer. Salmen understreger lydlighed mod en Gud, som er ordenens Gud (deraf den akrostiske struktur), ikke kaosets.

Et andet fremtrædende tema i Salme 119 er den dybe sandhed, at Guds Ord er fuldt ud tilstrækkeligt. Gennem hele salmen anvendes otte forskellige betegnelser for Guds Ord: lov, vidnesbyrd, forskrifter, vedtægter, bud, domme, ord og forordninger. I næsten hvert vers nævnes Guds Ord. Salme 119 bekræfter ikke alene Skrifternes karakter, men bekræfter også, at Guds Ord afspejler selve Guds karakter. Læg mærke til disse egenskaber hos Gud, som fremholdes i Salme 119:

1. Retfærdighed (vers 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Troværdighed (vers 42)
3. Sandfærdighed (vers 43, 142, 151, 160)
4. Trofasthed (vers 86)
5. Uforanderlighed (vers 89)
6. Evighed (vers 90, 152)
7. Lys (vers 105)
8. Renhed (vers 140)

Salmen indledes med to saligprisninger. »Salige« er de, hvis veje er uangribelige, som lever efter Guds lov, som holder Hans vidnesbyrd og søger Ham af hele deres hjerte. Dette er læren for os i

denne store salme. Guds ord er tilstrækkeligt til at gøre os vise, oplære os i retfærdighed og udruste os til enhver god gerning (2 Timotheus 3:15–17).

Selvfølgelig er Salme 119 en del af et emne, som i den religiøse verden stort set er uafklaret. Det drejer sig om, hvilket vers der er Bibelens midterste vers, og hvilket kapitel der er Bibelens midterste kapitel. Hvis du søger på internettet, vil du finde de forskellige argumenter, som samler sig om, hvilken bibel man benytter, og så videre og så videre. Problemet med ethvert standpunkt i denne diskussion er, at definitionen af Bibelens midte, hvad enten det gælder et vers eller et kapitel, bør fastlægges af Bibelens forfatter, ikke af Bibelens menneskelige studerende eller kritiker.

Bibelen lærer, at der er en begyndelse og en ende på alting. Alting har sin tid.

Alting har sin tid, og en tid for hvert forehavende under himmelen: en tid til at fødes og en tid til at dø; en tid til at plante og en tid til at rykke det op, som er plantet. Prædikerens 3,1-2.

Der er en tid til at fødes og en tid til at dø, men der er også det liv, som finder sted i midten mellem vor tilværelses begyndelse og afslutning. Fødslen er et kort øjeblik i tiden, ligesom døden er det. Livet er midten og har i almindelighed langt mere historie knyttet til sig end den tid, da vi fødes, og den tid, da vi dør.

Midten i »reglen om den første omtale« har som regel langt mere vidnesbyrd end den første og den sidste. At søge efter et enkelt vers eller kapitel i Bibelen og definere det som midten er at tilsidesætte det bibelske bevismateriale, selv om begyndelsen og afslutningen i det væsentlige er tidspunkter; midten er som regel et tidsrum. Naturligvis vil begyndelsen, afslutningen og midten stemme overens med hinanden, skønt den identiske vejmarkering ved afslutningen ofte er det modsatte af begyndelsen.

Jesus identificerede Johannes Døberen som Elias, og de illustrerer begge den samme profetiske begivenhedssekvens; men Elias blev forfulgt af en ugudelig kvinde (Jezabel), som søgte at fængsle og dræbe Elias, men det gjorde hun aldrig. Johannes, som var et symbol på Elias, blev eftersøgt af en ond kvinde (Herodias) for at fængsle og dræbe ham, og det gjorde hun. Elias og Johannes er ombyttelige symboler, men de har nogle profetiske kendetegn, som er modsatte kendetegn, men som stadig løber parallelt med hinanden. Elias døde aldrig, Johannes gjorde. At forstå, at profetiske vejmærker, som er på linje med hinanden, ofte er modsætninger, gør det muligt for dem, der ønsker at se, at midten af Bibelen er Salme 118.

Når vi anvender princippet om loven om den første omtale, sådan som vi har defineret det, finder vi, at begyndelsen på Bibelens midte er Salme 117, det korteste kapitel i Bibelen, bestående af to vers. Det efterfølges af kapitel 118, som er Bibelens midte, og kapitel 118 efterfølges af 119, som er det længste kapitel i Bibelen og afslutningen på Bibelens midte. Den vidunderlige Sproglærer markerer begyndelsen med det korteste kapitel og markerer derefter afslutningen med det længste kapitel. Det er to modsatte kapitler. Begyndelsen er sæden, og afslutningen er dér, hvor den fuldt modnede plante er udviklet, hvor alle de vidnesbyrd, som er placeret i midten, er bundet sammen. Læg mærke til Salme 117.

Lov Herren, alle I folkeslag; pris ham, alle I folk. Thi hans miskundhed er vældig over os, og Herrens sandhed varer evindelig. Halleluja! Salmernes Bog 117,1-2.

Det ord, vi betragter, som består af tre bogstaver, oversættes i vers to med „sandhed“ og repræsenterer begyndelsen af midten af Bibelen (midten af Bibelen er Salmerne 117–119). Slutningen på midten er Salme 119. Salme 118 er midten af midten. Salme 118 er indskudt mellem det korteste og det længste kapitel i Bibelen, og det korteste, som er begyndelsen, fremstiller ordet „sandhed“, der er dannet af tre bogstaver, som repræsenterer den evige evangeliums tre trin og er rammen for forståelsen af sandheden. Denne ramme er det princip, som repræsenterer Kristi karakter som Alfa og Omega.

Slutningen af midten, idet kapitel 119 er et alfabetisk akrostikon placeret i midten af Bibelen, understreger den vidunderlige sprogforsker. Fire gange i kapitel 119 oversættes det samme ord som sandhed.

Og tag ikke sandhedens ord ganske bort fra min mund; thi jeg har håbet på dine domme. Vers 43.

Din retfærdighed er en evig retfærdighed, og din lov er sandheden. Vers 142.

Du er nær, Herre; og alle dine bud er sandhed. Vers 151.

Dit ord er sandhed fra begyndelsen, og hver eneste af dine retfærdige domme varer evindelig. Vers 160.

Sandheden i disse vers er en regel i Bibelens profeti, som identificerer enden ud fra begyndelsen, og sandheden i versene er, at Alfa og Omega har sat sin underskrift på midten af Bibelen, således som Han har gjort ved begyndelsen og ved enden. Den Førstes og den Sidstes underskrift er „rammen“ for fremstillingen af den tredje engels endelige advarselsbudskab. Det sidste af midten omfatter fire vers, som bruger det ord, der oversættes som „sandhed“, skønt den fjerde henvisning blot oversættes som „sand“. Den sidste og afsluttende af disse fire vers identificerer, at ordet er „sand“ „fra begyndelsen“.

I begyndelsen i skabelsesberetningen i 1. og 2. Mosebog er ordet »sandhed«, skønt det ikke er direkte skrevet, repræsenteret i de sidste tre ord i skabelsesberetningen, for hvert ord begynder med de bogstaver, i den rette rækkefølge, der danner ordet »sandhed«. I begyndelsen var Ordet, og ved Ham blev alle ting skabt, og skabelsens vidnesbyrd i Første Mosebog begynder med ordene: »I begyndelsen« og ender med tre ord, som repræsenterer de sandheder, der er forbundet med en egenskab hos Kristus, som i Esajas er defineret som beviset på, at Han er den ene og eneste Gud.

Midten af Bibelen (Salmerne 117–119) begynder i kapitel 117 med at henvise til den sandhed, at begyndelsen repræsenterer enden, gennem brugen af ordet „sandhed“. Ordet er dannet af tre bogstaver, som repræsenterer det evige evangelium og de tre engles budskaber, og som identificerer afslutningen på skabelsesberetningen. Enden af midten af Bibelen er en fremstilling af alfabetet, som den vidunderlige lingvist frembragte for at grundfæste forståelsen af, at det, som nu bliver åbenbart vedrørende Hans karakter, er i overensstemmelse med definitionen af ordet

åbenbaring, for Jesu Kristi Åbenbaring er et budskab, der er udformet til at fremstille et aspekt af Kristi karakter, som hidtil ikke er blevet fuldt erkendt, om overhovedet. Åbenbaringen er i overensstemmelse med pagthistoriens linjer, for pagthistorien indbefatter vidnesbyrd om Guds bestræbelse på at åbenbare Sig selv gennem navne, efterhånden som Hans-historie udfoldede sig.

„Lovens store principper, som udspringer af selve Guds natur, er legemliggjort i Kristi ord på bjerget. Enhver, som bygger på dem, bygger på Kristus, evighedsklippen. Når vi modtager ordet, modtager vi Kristus. Og kun de, som således modtager Hans ord, bygger på Ham. ‘Ingen kan lægge anden grundvold end den, der er lagt, nemlig Jesus Kristus.’ 1 Korintherbrev 3,11. ‘Der er ikke frelse i nogen anden; ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himmelen, hvori vi kan blive frelst.’ Apostlenes Gerninger 4,12. Kristus, Ordet, Guds åbenbaring,—åbenbarelsen af Hans karakter, Hans lov, Hans kærlighed, Hans liv,—er det eneste fundament, hvorpå vi kan opbygge en karakter, der vil bestå.“ Vejen til Kristus, 148.

Der er naturligvis meget mere at behandle angående denne sandhed, men vi vil standse her.